

Leto 8, št. 45

november 2011

Glasilo skupine SRCE

Skupnost Razvezanih v Cerkvi

ADVENT

S praznovanjem prve adventne nedelje smo kristjani začeli nekaj novega - novo cerkveno leto. Čez vse leto bomo obnovljali velika Božja dela in se vračali k izvirom, iz katerih se napajamo in živimo.

Z novim adventnim časom smo dobili novo priložnost za srečanje s samim seboj in spreobrnjenje.

Katera je že v mojem življenju? Koliko priložnosti mi je že bilo danih?

Adventni čas je »ura resnice«, čas, da si priznam, da sem zašel, da za to prevzamem odgovornost in obžalujem, se z zaupanjem izročim v Očetove roke in se vprašam, kaj bom spremenil.

Adventni čas naj okrepi moje zavedanje, od kod sem in kam grem. Moj pogled v prihodnost naj bo poln upanja, zaupanja in veselega pričakovanja, zase in za ves svet. Nimam odgovorov na vsa vprašanja, ki me tarejo, imam pa odprta obzorja. Ne vem, kaj bo prišlo, vem pa kdo bo prišel in do konca izpisal zgodovino mojega osebnega življenja in zgodovino sveta.

Advent je hrepenenje in čakanje, da bi Gospod predrl nebesa in bi se končno zgodilo srečanje z njim, da bi vstopil v mojo resničnost in mi pomagal.

Morda vas bo tudi v novembrskem Glasilu, nagovorila kakšna misel, da bi pogumno zastavili novo, globoko brazdo s pogledom v prihodnost, z zaupanjem v Boga.

Lepo vabljeni k branju!

Igor Ribič

Cvetka Lavrič:

RADOST JE V MENI

Radost je pesem veselja,
radost je dotik tvoj in nasmeh,
naštevala bi ure in dneve,
pa bile bi le besede.

Ko začutim v srcu to radost,
mi duša zapoje v razkošju,
se v meni razširja svetloba .

Veliko izkušenj življenja
izraža na platnu se ali v besedi,
tako zdravi se duša in prerodi .

V sebi čutim radost,
ker mi je dano,
da vidim lepoto, jo izrazim in podarim .

(pesem, nastala ob odprtju likovne razstave skupine Paleta v galeriji Grosuplje na temo RADOST)

SKRB ZA OTROKE PO RAZVEZI V LUČI BOŽJE BESEDE VII. in VIII. poglavje

7 KJE RODITELJ LAHKO NAJDE POMOČ

Morda prav zdaj doživljaš, da nimaš moči za spopad z vsemi vprašanji, ki se tičejo tvojih otrok. Ne boj se tega občutka. Bog ni nikdar mislil, da moraš biti sam vzgojitelj svojim otrokom. Z Božjo pomočjo pa si lahko uspešen.

Ključnega pomena je, da se tisti, ki so ostali sami z otroki, vključijo v krajevno Cerkev, ki lahko pomaga. V župniji lahko poiščete ljudi, ki bodo dober zgled vašim otrokom, kako biti moški in kako biti ženska.

Povežite se z zdravo delujočo dvostarševsko družino v vaši župniji, ki ima otroke enake starosti, kakor jih imate vi. Prosite jih za pomoč. To vam bo omogočilo, da se boste lahko o šoli, verouku in drugih dejavnostih pogovarjali v širšem krogu.

Marija pravi: "Srečo imam, da je moja svakinja socialna delavka in dela v varni hiši. Ko se mi je vse to dogajalo je rekla: 'Poiskati si moraš pomoč in najprej poskrbeti za otroke. Osredotoči se na otroke. Če se boš osredotočila na družino in otroke, bo šlo vse drugo v redu.'"

Gospod Bog, naj odložim svoje zaskrbljenosti in nemir ter se v molitvi in tišini obrnem k tebi, saj vem, da boš poskrbel za vse, kar potrebujem. Amen.

Bil sem mlad, tudi postal sem se, vendar nisem videl, da bi bil pravični zapuščen in da bi bil njegov zarod prosil kruha. Ves dan je usmiljen in posoja, njegov zarod je v blagoslov.

(Ps 37,25-26)

8 RODITELJ, KI MU OTROCI NISO BILI DODELJENI

Če svojih otrok nimaš pri sebi, včasih ne veš, kakšna je tvoja vloga. Zavedaj se, da imaš na svoje otroke še vedno močan vpliv, ne glede na to, kako pogosto jih vidiš. Otroci se zelo zavedajo vsakega tvojega dejanja in odločitve o njihovem življenju. Dejavno sodeluj in jim stalno zagotavljaš svojo ljubezen.

Svojim otrokom dajaj občutek stalnosti in celostnosti. Otroke potolaži in jim da gotovost, če vedo, kdaj te bodo videli. Zelo jim pomaga, če si dosegljiv po telefonu, e-pošti ali navadni pošti. Veliko poguma jim daš, če jih tudi ti pokličeš. Nikdar ne pozabi, da si še vedno njihov oče/mati, da imaš starševsko avtoriteto, da si jim vzor, ki jih uči tudi discipline. Ne smeš biti njihov prijateljček.

Glej, Gospodova dediščina so sinovi, nagrada je sad telesa. Kakor puščice v junakovi roki, takšni so sinovi iz mladosti. Blagor možu, ki je napolnil svoj tul z njimi! Ne bodo osramočeni, ko bodo govorili s sovražniki pri vratih.

(Ps 127,3-5)

Gospod Bog, pomagaj mi, da bom pozitiven, dosleden, trden in bom ljubeče vplival na svoje otroke. Hvala ti, ker mi daješ milost, ki jo potrebujem, da napredujem v ljubezni in še naprej gradim odnos s svojimi otroki. Amen.

Ne zametuj, sin moj, Gospodove vzgoje, njegov opomin naj ti ne bo nadležen. Kajti kogar Gospod ljubi, ga opominja in mu hoče dobro kakor oče sinu.

(Prg 3,11-12)

ROMANJE NA TRSAT

4. septembra 2011 smo se srčki in družinski člani odpravili na že tradicionalno romanje ob prazniku Device Marije na TRSAT, (Reka, Hrvaška) kjer na hribu stoji njej posvečena bazilika.

Zjutraj smo se okoli 7.15 ure zbrali na parkirišču v Ljubljani (Duhovno središče sv. Jožefa), kamor nas je nekatere iz kamniške strani pripeljal Tomaž. Na poti proti Reki se je čutilo naše veselje in pričakovanje. Romanje smo začeli z duhovno mislijo p. Vilija Lovšeta, molitvijo in slavnimi pesmimi. Dan nam je šel naproti z soncem. Ob kavici in čaju so se naše misli zbudile, veselili smo se lepega na poti. Valovita pot, ki sem jo opazovala skozi okno, me je navdajala s tiho srečo.

Kmalu smo prišli na Trsat. Bazilika stoji na hribu, 135 m nad morjem, do nje vodi lepo urejena pot, s katere se kar naenkrat odpre čudovit pogled na cerkev. Nastanek tega romarskega središča je povezan z legendo. V cerkvi so nam z video posnetkom predstavili zgodovino Trsaške Gospe. Tam smo imeli mašo, ki jo je vodil p. Vili. Napolnjeni z mirom smo se sprehodili po samostanu in si ogledovali čudovite slike. Iz starega samostanskega vodnjaka se je marsikateri od nas odžejal.

Pot smo nadaljevali v Lovran ter se v topli morski vodi skopali, klepetali, jedli sladoled... To je bil čas počitka in sprostitve v lepem dnevu. Poleg duha smo poskrbeli za telo, čutil se je blagoslov dneva in prisotnost Sv. Duha. Otroci so se igrali s kamenčki na plaži in se potapljali, slišal se je smeh. Morje nas je osvežilo.

Čakala pa nas je še pot do Kočevske Reke v Župnijo sv. Janeza Krstnika. Tam nas je pričakal dobrohotni župnik g. J. Milčinovič in nam povedal pretresljivo zgodovino Kočevja. Večina od nas ni vedela za te grozljive krivice, župnik nam je odprl oči. Mislim, da bi moral vsak slišati to zgodbo. Hudo zatiranje ljudi na Kočevskem se močno pozna še danes - ljudje so prestrašeni.

Sedanja cerkev je bila posvečena 20. junija 1999 in posvetil jo je nadškof dr. Franc Rode. Opremil jo je akademski kipar, domačin Stane Jarm. Sam je napisal: »Cerkev sem želel opremiti na tak način, da bi v njej vsak začutil resnico preteklih časov.« In res, v njegovih likih je navzoča človeška tragika. Barvna okna, delo slikarja Marka Jermana, poročajo o dogodkih povezanih s tragiko Slovencev ob koncu druge svetovne vojne in upanjem, ki ga daje Bog po svoji Cerkvi.

Naš končni cilj je bil še obisk in poklon žrtvam poveljnih izvensodnih pobojev ranjencev v Konfinu. Vse to smo doživljali v odmaknjenem prostoru gozda, kjer nas je pretresla globoka tišina. Zmolili smo v spomin žrtvam pobojev in prižgali svečko tudi za tiste, ki so ljudi tako kruto pobili in vrgli v jame. Odpuščanje je presvetlilo nebo in zemljo - povežalo nas je v srcih.

Na poti domov smo molili, dan se je bližal večeru in vsi smo vsak s svojimi vtisi, hvaležnostjo, stisko, mirom, srečo... zaključili čudovito romanje na TRSAT. Hvala vsem za prisotnost.

Cvetka Lavrič:

PRIHAJAJOČE SREČANJE

Vse v meni se izgublja,
odhaja mi moč poželenja,
odhaja mi radost življenja.

Zapušča me moč hrepenenja,
utrujeno srce je jetnik v meni
in čaka na večno svobodo.

V mislih sedim v Božjem naročju
in čutim milino objema,
prevzema ljubezen me močna.

V molitvi poklekam pred Tabo
in pripravljam svoje srce
na srečanje s tabo.

(pesem, nastala ob prazniku vseh svetih)

POHOD PO OKOLICI GROSUPLJEGA

Deset pohodnikov se je v nedeljo, 18. septembra, odzvalo prijaznemu Cvetkinemu vabilu in se – kljub neobetavni vremenski napovedi – podalo na raziskovanje okolice Grosupljega.

Zbrali smo se ob 9. uri pri sv. maši v grosupeljski cerkvi – po maši smo si jo, žal le na hitro, ogledali. Potem smo se spoznali s krajevno vodnico, se z avtomobili peljali do bližnje vasi, da smo prihranili nekaj časa, in se po kavici peš odpravili proti Taboru nad Cerovim (uro in pol). Ta protiturški tabor s konca 15. st. je eden redkih ohranjenih na Slovenskem in je res vreden ogleda, saj je popolnoma prenovljen. V sredini ga krasi ljubka gotska cerkvica sv. Nikolaja, ki je dobila današnjo podobo na začetku 18. st., njena romanska zasnova pa priča o precej zgodnejših začetkih. Tam smo si tudi vzeli čas za malico, se malo posončili in nato spustili proti Županovi ali Taborski jami.

Jama je bila spet vredna naše pozornosti, saj ima prav vse, kar imajo njene velike sorodnice (npr. Postojnska) razen človeške ribice. Njen ogled je trajal dobro uro in precej smo se ohladili, kajti temperatura v »ledenici« se spusti do nekaj stopinj nad ničlo. Prijetno je bilo spet priti na površje ...

Čakala nas je še kakšna ura poti nazaj do avtomobilov, potem pa smo se že lahko veselili Cvetkine juhice ter okusnih dobrot z žara in drugih pritiklin. Vreme nas je razvajalo prav do konca dneva in napovedane kaplje dežja so nas ujele šele doma. Spet se je potrdilo, da ne gre verjeti vremenarjem in njihovim napovedim.

PRIČAKOVANJE

Spet je prišel čas pričakovanj. Eni pričakujejo bogata darila in okusne jedi na lepo pogrnjeni mizi, drugi pričakujejo le nekoga, ki ga bo obiskal, se mu nasmehnil in mu stisnil roko. »Karkoli ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« Spomnimo se na te Jezusove besede in razveselimo kakšnega človeka s svojo pozornostjo in prijazno besedo. Potem bomo tudi mi lahko pričakovali Njegov obisk, On nas bo obdaril z neminljivimi darili, ki jih svet ne more dati. Naj nam miru, zadovoljstva, sreče ne pokvari zunanji blišč prazničnih dni. Bog vedno poskrbi za nas, zaupajmo mu in se veselimo njegovega prihoda.

Vir: Wikipedija

POHOD PO TRŽAŠKEM KRASU

Na drugo septembrsko nedeljo se je 12 srčkov odzvalo Silvanovemu povabilu na pohod po Tržaškem krasu, po pohodu pa je bilo napovedano še praznovanje njegovega nedavnega srečanja z abrahamom.

Naša četica se je Silvanu, skupaj še z nekaterimi njegovimi prijatelji, pridružila v Proseku na italijanski strani, od tam pa smo krenili proti kraškim vasem v zaledju Trsta, kjer še danes živijo večinoma Slovenci.

Najprej smo obiskali Kontovel, kjer se nam je pred cerkvijo sv. Hieronima že ponudil prelep razgled na Tržaški zaliv. Po krajšem oddihu smo pot nadaljevali po okoliških vaseh proti znani ribiški vasi Sv. Križ, od tam pa smo se strmo spustili proti nabrežinski obali - stopnic skorajda ni bilo mogoče prešteti, bilo jih je res veliko! Tudi sonce je že močno žgalo, tako da smo hrepeneli po morski kopeli - in jo tudi dočakali. Kakor otroci smo z veseljem poskakali v vodo. Po slabi urici kopanja in počitka smo pot nadaljevali kar ob morju, po skalah, po katerih smo se prebijali kakšne pol ure - hvala Bogu brez poškodb! - do bližnjega kopališča in bifeja.

Nekateri so si po Silvanovem priporočilu privoščili kozarček domače malvazije in močno zaželeno kavico.

Čakal nas je še en hud vzpon do glavne ceste in končno prevoz do kampa sv. Valentina v Preserju pri Komnu, kjer smo dostojno pospremili Silvana v drugo petdesetletje. Tam se je znašla precej pisana družčina, poleg nas še številni Silvanovi sorodniki, prijatelji in znanci, pa tudi »naši« Cvetka in Zdenka, ki sta prihiteli voščit Silvanu naravnost s počitnic na morju ... Kakor je lepo in prav, se je slavlje na prostem začelo z mašo, sledilo pa je sproščeno praznovanje s petjem, kitaro, dobro kulinarčno ponudbo in za kraški svet obveznim teranom ter je trajalo vse do prvih večernih zvezd ...

Preživeli smo čudovito nedeljo. Hvala, Silvan!

KOSTANJEV PIKNIK

Jesen je prišla na hitro, kar čez noč se je ohladilo in Tomaž R. nas je spet povabil na kostanjev piknik ob Savo v nedeljo popoldne, 9. 10. Rada imam jesen in tudi kostanj mi gre v slast, zato sem se pridružila srčkom. Za dopoldan je Tomaž predlagal, da se udeležimo še sv. maše na Šmarni gori ob enajstih. Vreme je bilo lepo in kmalu smo se zagrizli v hrib. Ves čas smo uživali v naravi in tako klepetali, da smo skoraj pozabili na uro in smo prisopihali do cerkve, ko je g. Tomaž Globokar že pristopil k oltarju. Poglobili smo se v mašno daritev in občudovali lepoto tega božjepotnega svetišča.

Po maši nas je zunaj pričakalo sonce. Omamno je dišalo po ocvrtih miškah in nekateri smo si jih privoščili. Okrog cerkve je posedalo veliko pohodnikov, se krepčalo z dobro hrano in se grelo na soncu. Ker nas je čakal še piknik, smo se odpravili v dolino.

Naša srčica Marjana nam je odstopila prijeten prostor ob Savi, nedaleč od vznožja Šmarne gore. Tone je priskrbel pečico za peko in se z obema Tomažema lotil kurjenja. Počasi se je naša družina povečala - prišlo je kar nekaj mamic z otroki. Postalo je živahno. Kakor je že v navadi, je vsak prinesel nekaj za pod zob. Naša »mama« Marija je skuhala odlično zelenjavno juho. Silva jo je na plinskem gorilniku pogrela in vsem je šla v slast, posebno tistim, ki smo prej osvojili Šmarno goro. Bile so na voljo še lunice, jabolčni zavitek in ruske kape - odlični zavitek je spekla Veronika, za ruske kape in princes krofe pa se je močno potrudila Vilma. Kostanja smo nanosili veliko, saj je letina res dobra. Kmalu je tudi zadišalo po njem, prva pečena runda je bila nared. Kmalu smo imeli od kostanja črne ustnice in umazana lica. Zelo smo bili veseli p. Robina, ki se nam je pridružil malo pozneje in popestril naše druženje. Tone je z otroki igral nogomet, Veronika, Helenca in Nina so balinčkali, midve s Silvo pa igrali badminton. Tako je bilo poleg hranjenja tudi nekaj gibanja na svežem zraku. Seveda pa Tone ne bi bil Tone, če ne bi spet nečesa ušpičil. Ena od udeleženk je prinesla s sabo belo nadevane lunice. Silva je ponujeno pecivo z veseljem vzela in ugriznila vanj. Takrat pa se ji je obraz nakremžil in začela je pljuvati »smetano«. Otroci in Tone so bruhili v smeh. Izkazalo se je, da so bile lunice »obogatene« s peno za britje. Smeha seveda ni bilo konca, lunic pa ni jedel nihče več.

Tako prijetno razpoloženi smo počasi končali še en tradicionalni kostanjev piknik. Najlepša hvala Tomažu za organizacijo, Mariji za dobro juho, Vilmi za čudovite slaščice, hvala pa tudi vsem drugim, ki ste s svojim prispevkom v hrani, pijači, kostanju in z dobro voljo pripomogli, da je bil piknik tak, kakršnega smo si želeli.

Zdenka Ribnikar

PIKNIK POD ŠMARNO GORO

Ko smo se zjutraj odpravljali od doma, smo imeli veliko težav. Vsi so se upirali, še posebno Dora. A kljub temu smo dokaj hitro prišli na parkirišče. Počakali smo še prijatelja Toneta in se skupaj odpravili na Šmarno goro. Bili smo zelo hitri, zato smo dohiteli druge udeležence piknika. Skupaj smo odšli do cerkve, starši so šli k maši, otroci pa smo ostali pri igralih.

Na prostoru za piknik so se nam pridružili še nekateri. Bilo je dosti otrok, zato smo imeli veliko družbe. Pekli smo kostanj, jedli zelo dobre slaščice in kuhali juho. Igrali smo nogomet in odbojko. Proti koncu piknika smo na piškot dali peno za britje in ponudili neki gospe. Ta je »nasedla«, dala v usta, zakričala in veselje se je začelo. A za to so drugi slišali in nihče več ni hotel vzeti ponujenega.

Ko smo pospravili mize in klopi, smo se razkropili in odšli vsak po svoje. Na pikniku smo se imeli super in zelo mi je bilo všeč.

Monika Slabe

V nedeljo, 9. 10. 2011, smo se skupaj s skupino Srce odločili, da si bomo dan polepšali s kostanjevim piknikom pod Šmarno goro v Tacnu. Dan se je seveda za nekatere začel s sv. mašo na Šmarni gori, nato pa se v dolini nadaljeval s piknikom. Seveda ni manjkalo zabave in smeha. Čas smo si krajšali z raznimi igrami (nogomet, odbojka, badminton ...), pogovori in še veliko drugimi stvarmi. Kostanj, juha in slaščice so bili odlični. Hvala vsem in Bogu, da smo si lahko naredili tako čudovito nedeljo.

Eva Peklenk, 14 let

NEPOZABNE POČITNICE NA MURTERJU

Sobota, 20. 8. 2011

Do sestanka po večerji smo že vsi prispeli v »naš« Murter. Točne je pričakalo kosilo, za kar je poskrbela Maja. Naša šefica Marija nas je nagovorila, da smo na dopustu in naj poskrbimo tudi drug za drugega, da nam bo vsem lepo. Veliko smo si imeli podeliti in hitro je bila polnoč.

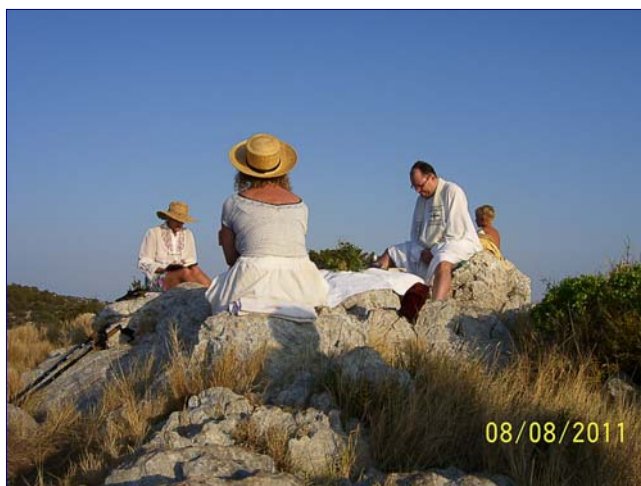
Nedelja, 21. 08. 2011

K nedeljski maši smo šli v krajevno cerkev. Po maši pa smo imeli zajtrk, nato pa vsak po svoje ali v dvoje, tudi v troje na kopanje. Vročina 38,8 °C, toplo morje, užitek – Bogu hvala!

Morje zeleno,	Sonce me greje,
meni podarjeno.	vsak delček mi pregreje,
Tebi v slavo	da revme se obranim,
ti pojem v zahvalo.	na hudo pa pozabim.

Ponedeljek, 22. 8. 2011

Prva jutranja maša s p. Vilijem. Dan je vsak preživel po svoje in bil za vsakega zanimiv. Kar naprej presenečenja! Delo na sebi se še pogloblja. Imeli smo možnost biti učenci in hkrati učitelji. Pogovorov ni zmanjkalo, pa tudi ne iger, plavanja, masaž, vožnje na »štangi« in smeha. Meni je bilo lepo tudi, ko smo v vodi peli slovenske narodne, in to toliko časa, da nam je že začela rasti kožica med prsti ... In potem so nas nekateri presenetili s tortico.

Torek, 23. 8. 2011

Dan smo si vsak po svoje ali po manjših skupinah organizirali tako, da nam je bilo lepo. Že tretji dan je bil na delu KAM-BUS, zvečer prekrščen v BUS-ŠTANGA. Bil je vedno zaseden in zelo zaželen na poti do plaže in nazaj. Zelo je bil uporaben tudi za dostavo dobrot na plažo. Na to temo je bilo vsak dan veliko smeha.

Sreda, 24. 8. 2011

Pri jutranji maši ob 8h so se me še posebno dotaknile besede p. Vilija: BOG JE NAŠE SREDIŠČE - Z NJIM ŽIVIM, SE POGOVARJAM, DELAM ... Zelo smo hvaležni p. Viliju za vse njegove maše, ki nam pomagajo živeti naš vsakdan. Nekateri so že pred mašo tekli, drugi so se šli kopat, tretji telovaditi ... Tudi ob večerih smo bili dejavni. Veliko jih je šlo na nočno kopanje, na sprehod ali na razvajanje. Hrana je bila odlična, tako kakor mi, ki smo bili vedno dobre volje, če pa nam ni bilo kaj prav, smo znali primerno povedati. Celo najstarejši člani so se začeli prilagajati.

Četrtek, 25. 8. 2011

Za marsikoga se začel dan spet začel z rekreacijo. Najbolj smo se nasmejali Tomažu, ki je prakticiral telovadbo kar na stopnicah. Tatjana, ki dela v zdravstvu doma, je poskrbela za srčka s slabim počutjem. Ko se je dan iztekal, smo imeli veseli večer. Otroci z mentorico Majo so nam pripravili igrico HIŠKA BABICE MARMELADE in skeče. Povezovala pa so nas slovenske narodne pesmi. Na koncu smo zaigrali še PEPELKO. Po zahvali za lepo preživeti dan smo zapeli Angelčka in se posladkali s sladoledom. A to še ni bilo vse. Zaradi

nezgode je bilo potrebno šivanje v bolnišnici. Do polnoči se je vse uredilo in umirilo, tako da smo mirno zaspali.

Petek, 26. 8. 2011

Že zjutraj so nas razveselili z nakupom rib. Po rekreaciji smo imeli takoj zajtrk, mašo pa smo predstavili. Odločili smo se, da jo bomo imeli na vrhu otočka ob sončnem zahodu. Po maši pa še kopanje, skupna fotografija in odhod domov. Kakor vsak večer se je tudi ta končal ob polnoči.

Sobota, 27. 08. 2011

Kako hiti čas! Tudi če nekaterim ni po volji, da zjutraj telovadimo ali pozno klepetamo, kar vztrajamo. Veliko izkušenj drugih bo tudi meni koristilo. Zato sem zelo hvaležna, da smo imeli čas za pogovore. In tudi prilagajanje je velika šola. Še dobro, da nas koordinator s svojo milino in vedno pravo besedo umiri.

Nedelja, 28. 8. 2011

Nedeljsko mašo smo imeli v cerkvi. Po maši smo zapeli nekaj slovenskih Marijinih pesmi s p. Vilijem na čelu. Domačini so nas pohvalili in z njimi smo poklepetali. Kar nekaj srčkov je moralo predčasno domov in so šli pakirat, mi pa smo še uživali v topli vodi in soncu. Še dva dni! Bogu smo zelo hvaležni za čudovito vreme, toplo morje in dobro voljo nas vseh.

Ponedeljek, 29. 8. 2011

Pri zajtrku smo dobili navodila za pripravo na odhod naslednji dan. Podrli smo šotore, saj jih je bilo treba pošteno očistiti in lepo zložiti. Ampak bil je tudi zadnji dan, ko smo še lahko uživali v topli vodi in na vročem soncu. Ob 21. uri smo imeli mašo na Karavaji. To je bila priložnost, da smo se zahvalili vsem, ki so pripomogli, da smo se imeli tako lepo.

Torek, 30. 8. 2011

Zadnji dan počitnic. Po jutranji rekreaciji in zahvalni maši smo dobili navodila za pospravljanje in pakiranje. Na koncu smo se posladkali še s sladoledom, se objeli in odšli. Nekateri naravnost domov, drugi še na kopanje, saj je bil lep sončen dan.

HVALA VSEM ZA ČUDOVITE POČITNICE.

Cvetka Lavrič

SPOKOJNOST V NARAVI IN SPREJETOST

Ko sem začela razmišljati, kaj naj napišem o počitnicah na Murterju, me je preplavilo toliko lepih občutkov, da jih ne bi mogla strniti v nekaj stavkov. Ob prijavi spomladi nisem omahovala, ali naj grem ali ne, saj je bilo veliko lepih spominov na lanske počitnice. Nekaj težav je bilo le v zvezi s službo, ker se je kolektivni dopust končal 29. 8. in se je bilo treba vrniti domov predčasno.

Lani sem bila na počitnicah z otroki, letos pa so bili avgusta z očetom. Občutki krivde, da grem na dopust kar sama, so me seveda poskušali potegniti vase, vendar mi je nekako uspelo znebiti se jih in si vzeti dovoljenje, da mi pripadajo počitnice, četudi jih preživim sama.

imela kaj početi tudi na duhovnem področju. Kako lepo je bilo, ko sem sedla na kolo in brez občutka krivde povedala prijateljem iz skupine, da želim biti danes sama, le z valovi, vetrom in zvokom škrižatkov. Kljub prijaznemu vabilu in skrbi, da se ne bom počutila osamljeno, sem se mirno in brez zamere poslovila in uživala sama. In kako prijetno je bilo dopustiti otroku v meni, da se je lahko iskreno nasmejal ob sproščeni vožnji izkušenega voznika avtobusa. In to vsak dan znova ...

Kakšna fantazija, tega res ne doživiš vsak dan - spokojnost v naravi in sprejetost pri bližnjih. Hvala vsem prijateljem iz skupine za to sprejetost in razumevanje na počitnicah in tudi sicer.

Takih počitnic bi si še želela, iz srca pa jih privoščim tudi drugim srčkom.

Morda se sliši čudno, toda letošnje počitnice na Murterju so bile najlepše v mojem življenju. Ni bilo nekega posebnega razkošja, vendar domačnost, duh in energija, ki je vladala med nami - tega se ne da opisati z besedami, ampak moraš doživeti. Notranji mir, ki sem ga občutila v tem tednu, oz. jakost tega občutka je bila zame nekaj novega. Vem, da tega nisem dosegla »kar tako, na lahko«, ampak je plod garanja mnogih let, intenzivnega dela na sebi na različne načine, pomoči prijateljev, terapevtov in ne nazadnje Njega, ki me je s svojo ljubeznijo vodi v življenje.

P. Vili nas je vsako jutro nagovoril, tako da sem

Tatjana Hribar

Srečanje skupine SRCE bo spet v ponedeljek, 19. decembra 2011.

Prostovoljne prispevke lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE **Cvetki Videnič**. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Duhovnega središča sv. Jožefa št. 02014-0253671357, s pripisom: **za skupino SRCE** (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski: v DSJ-ZSI deluje svetovalnica za pomoč ljudem v stiski, v kateri strokovnjaki pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, pri vzgoji in partnerstvu, tudi razvezanim in glede oseb s posebnimi potrebami.

Informacije in naročanje: vsak delovni dan med 13. in 14. uro po tel. 01/2322-077.

Bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojimi prispevki. Pošljite jih na e-naslov **marija.cigoj@gmail.com** ali **helena.skrlep@gov.si**.

Urejena je **spletna stran** skupine SRCE. Obiščite jo na naslovu <http://srce.rkc.si/>.

Objavljene so novice in obvestila, ogledate si lahko vse številke glasila SRCE, arhivske mape, fotogalerijo. Zaželeni in dobrodošli so predlogi za objavo na spletni strani. Pošljite jih na e-naslov **igor.ribic@ijs.si**.